

Kereső Szó

A Rákospalotai Evangélikusok Értesítője

V. évfolyam 10. Szám

Erős vár a mi Istenünk!

A.D. 1999, május

"...AZ ISTEN LÉLEK ..."

Pünkösdkor a jövőt ünnepeljük. Azt a holnapot, amit féltünk és sokféle szempontból egészen különböző hitű emberek megkérdőjeleznek: lesz-e egyáltalán jövő és ha igen, érdemes lesz-e abban élni?

A keresztyénség az "éltető" jövőt hirdeti. A tanítványok megteltek Szentlélekkel, - olvashatjuk az Apostolok Cselekedeteiben, és elindultak hirdetni a jövőt, egy emberségesebb holnapot, melynek alapja a "lélek". Nem a gazdagság a hatalom, hanem a lélek. Az Újszövetségben a "lélekben" és "szeretetben" szavak felcserélhetők. A keresztyénség olyan jövőt hirdet, amelyben szeretet van. A tanítványok nem az "extázist" élik át, hanem az Isten jövőre bátorító szeretetét!

Mindezt ajándékként kapják a megrettent tanítványok. Amikor úgy érezték mindenki ellenük fordult, akkor kapnak indítást ahhoz, hogy megszólítsák az ellenségesnek tartott világot. S az ellenségből testvérek lettek "mintegy háromezren csatlakoztak hozzájuk". (Ap.Csel. 2.41)

Ez nem csupán múlt; hanem jelen is. Folytatódik pünkösd! Mert Isten Lélek és ezzel a lélekkel újra és újra megajándékozza a világot és minket is.

Amikor Istenről beszélünk, akkor az élet, a világ lényegéről beszélünk. Így életünk lényeges tartó eleme Isten szeretete, Isten Lelke.

Jövőnk alapja - ez az Isteni szeretet - rajtunk kívül van, nem tőlünk jön, kapjuk ajándékként. Ezért reménységünk, alapja sem az emberi teljesítő képesség, vagy az emberi jószág, hanem az Isten jósága.

Ennek a "jóságnak" nincs ellenfele húsvét óta. Ez a "jóság" győzött húsvétkor legyőzve még a halált is. Ez a mi hitünk, ezért hirdetjük, hogy az "Isten Lélek és akik imádják, azoknak lélekben és igazságban kell imádni őt."! (Jn.4,24)

Kertész Géza, budapest-józsefvárosi evangélikus lelkész

VISSZAPILLANTÁS HATVAN ÉVRE

Rákoshegyi templomunk hatvan éves. Mint érettségire készülő gimnazista 1939 mennyemenetel ünnepén én is ott voltam a fölszentelés örömteli ünnepegen. Életemben akkor láttam először templom-szentelést.

Az egykori rákoshegyi piactéren ott álltam a népes gyülekezetben az új templom előtt, és mindnyájan fölnéztünk a templom kapujában álló tekintélyt sugárzó és szép magyar bajszos viselő *Raffay Sándor* püspökre, akiről nem sejtettem, hogy hat év múlva lelkészé fog avatni engem, hiszen akkor még nem akartam lelkész lenni. A püspök mellett a lépcsőkön ott állt jó néhány lelkésztársával együtt *Kósa Pál*, a gyülekezet lelkésze. De ott volt *Sándy Gyula* műegyetemi tanár a templom tervezője, *Ruttkay Miklián Ödön* kivitelező és *Lukács István* rákoshegyi kőműves mester, a templom építője is, aki egyébként a gyülekezet buzgó tagja volt. Az örvendezők között a legboldogabbak egyike édesapám lehetett, hiszen addig ő volt a Templomépítő Bizottság elnöke. Milyen kár, hogy akkoriban ismeretlen volt még a videózás! Így az én emlékképeim is nagyon megfakultak már.

De rákoshegyi templomunk a következő években színhelye volt három olyan eseménynek, melyekre nagyon jól emlékszem, mert életemben először történtek. Itt végeztem életemben először kántori szolgálatot. Édesapám volt a rákoshegyi kántor. Elődjét, *Ligeti Gyulát* éppen kántori szolgálat közben érte agyvérzés még a Bulyovszky utcai iskolában, ahol az istentiszteletek voltak régebben. Az új templomban a nyitott karzaton volt a harmónium, és édesapám közelében én is mindig ott ültem. Egyszer egy hónapra el kellett utaznia, és minden tiltakozásom ellenére rám bízta a kántori szolgálatot. Igaz, hogy tanultam zongorázni, de életem első kántori szolgálatához segítségül hívtam két barátomat, és még így is rettenetesen izgultam.

Szerveződött egy kis templomi énekkar is *Tóth Ivánné* vezetésével. Ő volt egyébként gyerekkoromban az első zongoratanárom. Egyszer aztán a karvezetői tisztet nekem adta át, pedig soha azelőtt nem foglalkoztam ilyesmivel. Itt a rákoshegyi templomban vezettem énekkart életemben először, és boldog vagyok, hogy ma ugyanitt tehetem ugyanezt. De hol vannak már azóta az akkori kórustagok! Sajnos, s mostaniak is fogynak lassan.

A rákoshegyi templomban hangzott el életem első ígehirdetése. Ezt pedig *Kósa Pálnak* köszönhetem. Még csak első éves teológus voltam Sopronban, de amikor karácsonyi szünetre hazajöttem, arra kért, hogy karácsony másnapján én prédikáljak itt. Nem kis izgalommal készültem erre is. Boldog vagyok, hogy most is gyakran fölmehetek erre a szószékre. Persze, az ígehallgató gyülekezet teljesen kicserélődött az elmúlt évtizedek alatt. Amikor 1990-ben nyugdíjasként visszakérültem Rákoshegyre, nagy várakozással kerestem a régi ismerősöket a templomban. Milyen nagy volt a csalódásom, hogy egyet sem találtam azok közül. De azután annak örültem, hogy ma is van gyülekezet itt.

Azt kérem Istenről, hogy azzal a komolysággal tudjak készülni ma is minden kántori, karvezetői és ígehirdető szolgálatomra, mintha most végezném életemben először - és utoljára.

Marschalkó Gyula

MELCZER JÁNOS RÁKOSKERESZTÚR EVANGÉLIKUS LELKÉSZE 1830-1864

Az 1848/49-es szabadságharc rákoskeresztúri eseményeiben jelentős szerepet játszó Melczer János, evangélikus lelkész 1802 június 27-én. Osztrolukán (Zólyom megye) született. A Hont megyei Belujaból került Rákoskeresztúrra 1830-ban. 1848 november 5-én a Honvédelmi Bizottmány a protestáns püspököknek egy felhívást küld, amelyben meghagyja, hogy a lelkészek szólítsák fel a szószekről híveiket a haza és szabadság védelmére. Dr. Szeberényi János selmecebányai püspök november 7-én ezt a szöveget a következő kiegészítéssel küldte ki espereseinek: „hivatalosan meghagyom, hogy napot és órát, midőn ezen rendeleteimet kézhez kapja vagy tovább küldi, feljegyezze, és minél több példányokban minden halasztás nélkül esperességében szétküldje, s nekem a megtettekről tudósítást adjon”. Ezt az írást Melczer bemásolta a gyülekezet jegyzőkönyvébe, amelyet a későbbi hatalom parancsára olvashatatlaná tettek. Ma is ott található a jegyzőkönyvben átfestve, olvashatatlanul. Az eredeti szöveg az Országos Levéltárban olvasható.

Titusz nevű fia a schwechati ütközetben megsebesült s 1848 november 24-én Pesten, 18 éves korában meghalt. Ide temették a régi rákoskeresztúri evangélikus temetőbe. Másik fia a 11 éves Lajos akkor sebesült meg, amikor Hentzi tábornok Pestet lövette. A fű lábát combjánál szakította le egy lövedék. Erről Melczer így ír: A fiam ezzel „nyomorult egy-lábú emberi alakká vált”. E csapás hatására írta meg nyílt levelét a Március Tizenötödike című lapnak, amely az írást 1849 május 7-én le is közölte. Ebben a levélben a tábornokot „a budai vár kannibál szívű parancsnokának” nevezte. Ebben az időben Rákoskeresztúr határában harcok voltak, amelyről az 513. utcában még ma is meglévő honvéd sírok, s az 1980-ban felszámolt evangélikus temetőben lévő honvédsírok tanúskodnak.

Pünkösdkor Melczer a szószekről hirdette: az Isten szeretetének jele, hogy azzal a Kossuth Lajossal ajándékozta meg a magyarokat, aki felvirrasztotta a függetlenség és a szabadság hajnalát. Felolvasta a függetlenségi nyilatkozatot.

A szabadság harc leverése után Melczer Jánost az önkényuralom 1852 május 5-én teljes vagyonek Kobzás mellett kötél általi halálra ítélte. Az akkori Magyar Hírlap 1852 május 6. számában közzéteszi az ítélet szövegét: „Melczer János, a magyar forradalom folytában az 1849 mart. 14-iki conventhatározat előtt és után, a forradalmi kormány proclamatioit a szószekről készséggel kihirdette, nem csak ezen alkalmakkal, hanem a községi gyűléseken is Keresztúron forradalmi szellemben izgató beszédeket tartott, - a népet, azon megjegyzéssel, hogy nincs többé király: a lázadásban részvételle, a fölkelő sereg számára katonák állítására, népfölkelésre s az egyesült cs.k. osztrák s császári orosz seregek elleni fegyveres ellenállásra szólítá fel, általában a lelkipásztorságra bízott községre a forradalom kedvéért véstetjes módon hatott, végre az izgató Kossuthot a szószekről úgy tünteté föl, mint az istenséggel fölérő s egyenlő hatású személyt, és egy 1849 május 7-én a Márczius című hírlapba saját aláírásával beigtatott cikkben a császári sereget szidalmazni merészlette”. - Lehet-e ennél szebben méltatni Melczer János életművét?

A kötél általi halálbüntetést 6 évi várfogságra mérsékelték, amelyből két évet Josefstadtnban le is töltött. 1854-ben az általános amnesztia során kiszabadult a börtönből - és sokak közbejárása után két év múlva visszafoglalhatta lelkészi állását Rákoskeresztúron. A börtönben nem csak súlyos betegséget szerzett: vízkóros lett, hanem megtanult

olaszul, franciául, angolul. Betegsége hamar eluralkodott rajta és 1864 január 10-én visszaadta lelkét Urának, Teremtőjének. 62 éves volt. Titusz fia mellé temették az evangélikus temetőbe. A temető felszámolása előtt megpróbáltuk hamvaikat exhumálni, de a sírjukban egy két rozsdás csat kivételével nem találtunk semmit. Sírkövüket megmentettük, s beépítettük templomunk falába, ahol emléktábla is őrzi Melczer János emlékét. Az elmúlt évtizedekben sokszor megpróbáltuk templomunk utcáját a Bakancsos névről átíratni Melczer utcára. Ez nem sikerült. Annyit sikerült elérni, hogy Rákoshegyen neveztek el utcát róla. Jelentős volt irodalmi munkássága is.

Kósa László

JUBILEUM

"Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája"

2. Tim. 2. 1-3

Gyülekezetünk lelkészét **35 éve** - 1964 VII. 12-én - avatta lelkésszé Káldy Zoltán püspök. Kósa Lászlót **30 éve** 1969 IX. 7-én iktatták be gyülekezetünk másodlelkései állásába. Kósa László **25 éve** 1974 X. 6-tól gyülekezetünk paróchus lelkésze.

A Rákoskeresztúri Evangélikus Egyházközség tisztelettel köszönti jubiláló lelkészét. Isten áldását kéri további szolgálatára. A jubileum alkalmából idézzük fel az **1964.** évi avatáson a **2. Tim, 2. 1-3.** alapján ígét hirdető Káldy püspök néhány, ma is megszívlelendő gondolatát.

"Ma is új ember állt az igehirdetők sorába, hogy hirdesse bűnbocsánat örömhírét, kereszteljen, úrvacsorát osszon, szolgáljon. Rákoskeresztúrnak azért is ünnepe a mai nap, mert egyik fia, aki itt nőtt fel a gyülekezetben, az ő fiuk, kiküldetik bizonyásgtételre az egyházba. Öröm a lelkészsaládnak. Van, ahol a sok csalódás és keserűség miatt a lelkészapa beszél le e fiát, hogy ne válassza a nehéz lelkései pályát. Kósa Lászlót nem beszélték le szülei. Áldottak legyenek azok a szülők, akik papot nevelnek. Az idős lelkipásztor, Pál ad tanácsokat a fiatal Timótheusnak: Erősödjél meg a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztusban kaptál. Isten nem elsősorban követel, hanem először ad Akkor most mit ad? Kegyelmet. Áldott vagy fiatal testvérem az Úrban, mert kegyelmet kaptál. Akármilyen idők következnek is el életedben, ebben szabad hinned, ebben bizhatsz: kegyelmet nyertem az üdvösségre.

Ebben a kegyelemben meg kell erősödnöd. Abban a szolgálatban, amelyre vállalkoztál, nem elég egyszer tudni azt, hogy kegyelmébe fogadott az Isten. Újra és újra meg kell erősödnöd. Miért? Mert életed, a szolgálatod újra, meg újra döntések elé fog állítani. Újra és újra vállalni kell az elhatározásod kockázatát. Csak akkor lesz életed és szolgálatod áldás mások számára, ha jó döntéseket hozol és vállalod is mindazt, ami ezzel jár!

Végül hordoznod kell velünk együtt a szolgálat terhét. Azt hiszik az emberek, hogy a papnak rendkívül kényelmes az élete. Csak beszélnie kell 20-25 percig. Ez is jelent valamit? Nem tudják, hogy a papi szolgálatnak milyen terhei vannak. Egyik legnagyobb megpróbáltatása az, hogy a lelkésznek le kell győznie magában azt a kísértést, hogy magát

adja. Magát prédikálja és ahelyett, hogy Istenre figyelve azt mondaná el, amit az Isten akar, a maga bölcsességének hirdetőjévé válják. Mire való ma lelkésznek lenni? Kinek lesz szüksége egy-két évtized múlva papra? Vannak, akik így beszélnek. Nem tudják azt, hogy a jövő Isten kezében van és a jövő az Istené. Mi új magyar világban élünk. Nincsenek erre kitaposott ösvényeink, nekünk kell megtalálni az új magyar életben a helyes utat. Ma már nem lehet előre öt évre dönteni. Nehéz dolgok ezek. *Még egyet: szeresd a népedet! Akkor leszel jó pap, ha azt mondják rólad: szereti az egyházát és szereti a hazáját!"*

Összeállította Léránt István

GYÜLEKEZET, EGYHÁZ, TÁRSADALOM

Objektív egyházi szociológusok ma az ország evangélikusságát 300-350.000-re teszik, s számításaik szerint az ország kb. 14 %-a követi valamely egyház tanítását. Tehát a magyar kereszténység kisebbségben él egy hatalmas nem-keresztény, s bizonyos mértékig ateista tengerben. (Korábban még azt mondtuk, hogy egy katolikus tengerben élünk; de ők legálább keresztények). Ebben a tengerben a rákoskeresztúri egyházközség egy miniatűr sziget. De milyen? Erre próbálok röviden válaszolni, s egyben felvázolni, hogy mi is a feladatunk, vagy teendők e miniszigeten.

Az egyházközség, s természetesen a tagjai sem olyanok, mint pl. 50-60 évvel ezelőtt voltak. Sem hitbuzgalmában, sem létszámában. A kegyelemdőfést sok más egyéb tényezőn kívül a lakótelep megjelenése jelentette. Sokan elköltözködtek, a „régikeresztúriak” szét-szóródtak. Az újabb generáció mentalitása is más lett. A kitűzött célok egész mások. Ma fontosabb a megélhetés, a munkahely, a gyerekek iskoláztatása, stb., mint pl. valamilyen szintű hitélet, vagy felekezethez tartozás. A vészharangot azonban nem kell megkondgatni. A lényeg az, hogy országosan lutheránus egyházunk, helyileg gyülekezetünk találja meg és rögzítse magában identitását. Ne a szekuláris világ ellen lázadjon, hanem keresse és foglalja el a társadalomban az őt megillető helyet. Más szóval a világért élni (de nem azzal azonosulni), dolgozni az egyház, a gyülekezet, a kerület és a társadalom javára. Tehát a fő feladat az, hogy gyülekezetünk megtalálja a helyét a világunkban. Mivel mérhető ez le? Pl. a "templombajjárás adatokkal", az egyházfenntartási hajlammal, a gyülekezethez való ragaszkodással, stb.

Mi jellemzi ezt a főváros széli gyülekezetet?

- kevert: van régi mag, s van nagyobb részt a gyülekezeti élet perifériáján levő, aki már azt is elfelejtette, hogy mikor kell istentiszteleten felállni.
- elhidegültek és zárkóztak: az emberek még a szomszédjukat sem nagyon ismerik. Ajtót sem szívesen nyitnak. A lelkészt sem nagyon engedik be, mondván a vallás az „magánügy”, s abba a pap se szóljon bele.
- Ideges emberek közössége: ennek sok oka van: rossz közérzet, anyagi bizonytalanság, rossz közbiztonság, elszegényedés, stb. Felgyorsult az élettempó. Nincs időnk se Istenre, se emberre.

- Hiányérzet és telítettség: a TV erőszakra nevel, unjuk a nyakunkba zúduló információt, a politikai küzdelmeket, de azt is, ha a lelkész 15 percnél tovább prédikál, bármilyen magvas dolgokat is mondva.
- Problémák életünk gyakorlatában: s talán ez okozza azt, hogy a szekták sokszor eredményesen halásznak közöttünk, mert sokszor nem tudjuk bajainkat megoldani (alkohol, drog, stb.). Figyeljünk egyszer oda egy-egy megtért szektás „bizonyágtételére”! Pár éve Oroszországban csöppentem be egy szekta összejövetelére, s ott az egyik tag elmondta, hogy már nem veri a feleségét, vodkát egyáltalán nem iszik, gyermekeit sem veri, s nem lopja el a zöldséget a szomszédja hobbikertjéből sem. Miért? Mert a szekta megmutatta neki a helyes utat.

A felvázolt kép nem üdítő, de megoldás azért van. A lelkésznek és a gyülekezetnek egyformán van feladata. Ha a gyülekezet passzív, ott a lelkész sem boldogul. Mindenkinek meg van a maga feladata ereje, képessége és alkalmassága szerint. Eredmény csak együttmunkálkodással érhető el.

A lelkész feladata: igényesen megszólalni ott, ahol templomba alig járó emberek jelennek meg (temetés, keresztelés, esküvő).

A gyülekezet feladata: több szeretetvendégséget, vagy ahhoz hasonló összejövetelt rendezni, ahol barátságos környezetben, fehér asztal mellett kaphatunk egy kis lelki muníciót a tartalmas előadásokból.

Az ifjú keresse, az idősebb pedig küldje a gyerekeit az ifjúsági alkalmakra. Nagy baj az, ha előregszik a gyülekezet, s utánpótlása nincs.

Az egyház nem a papok összessége, a döntő rész a gyülekezet, ill. annak tagjai. Ha az lelkileg szárnyal, akkor nagy dolgok születnek. Gondoljunk csak Ady szavaira: csak akkor születnek nagy dolgok, ha bátrak voltak akik mertek, százszor bátrak tudtak lenni....

Gyarmathy Dezső

RÁKOSKERESZTÚR ÉS CINKOTA KAPCSOLATA

Háromszáz évvel ezelőtt mindenütt, ahol korábban 150 éven keresztül a török volt az úr, rommá lett, és elnéptelenedett falvakat, megműveletlen földeket lehetett találni az országban. Ilyen volt Cinkota állapota is a 17. század utolsó évtizedében, és hasonló volt Rákoskeresztúr helyzete is.

1699-ben, azaz éppen 300 évvel ezelőtt Cinkota birtokosa, Beniczky Tamás, akinek a Felvidéken is volt birtoka, onnan hozatott telepéseket, hogy benépesítse a falut, s legyen, aki a földeket megművelje. Nagyon előnyös megélhetési körülményeket és szabad vallásgyakorlatot kínált az ide települő családoknak. A felvidéki Micsinyéről ide települők szlovák anyanyelvű evangélikusok voltak, akiknek kb. 60 éve nem volt lelkészük (a hatalom elzavarta), nem volt tanítójuk és iskolájuk, templomukat elvették. 1724-ig három lelkész szolgált Cinkotán. Az istentiszteleteket eleinte a szegényes paplak egyik szobájában tartották, majd 1709-től a romokból használhatóvá tett templomban. A lelkészek egyúttal a tanító feladatát is ellátták. Anyakönyveket azonban nem vezettek.

A negyedik lelkész Apostoli András, akinek első dolga az volt, hogy 1725 január 1-én újtára indítson egy anyakönyvet. Ebben az anyakönyvben már 1726-ban megtaláljuk az első, rákoskeresztúri evangélikusokra vonatkozó bejegyzést. Ettől kezdve nyilvánvaló, hogy a keresztúri evangélikusok Cinkotára jártak istentiszteletre, és a cinkotai lelkész pásztorolta őket. Lassanként anyagyülekezet - filia viszony alakult ki, bár a keresztúri evangélikusok számára a templomépítés lehetősége csak II. József 1781. ben kiadott Türelmi Rendelete után nyílt meg. Tudtommal 1800-ban készült el első templomuk.

Sokszor nem kis nehézségbe ütközött a lelképásztori szolgálat ellátása. Az 1770-es években például Schingler János lelkészt perbe fogták azért, mert átjárt Keresztúrra az evangélikus hívek pásztorolására. 1807-ben a keresztúri filia annyira megerősödött, hogy elszakadt az anyagyülekezettől. Ez természetesen nem jelentette azt, hogy megszakadt minden kapcsolat a két gyülekezet között. Egyrészt: anyakönyveink arról tanúskodnak, hogy a két falu lakosai között sok rokoni kapcsolat alakult ki házasságkötések révén, másrészt pl. Petényi Salamon János lelkész idejében (1726-1733) a cinkotai gyülekezet felügyelője Podmaniczky János keresztúri földbirtokos volt, aki nagyon komolyan vette tisztségét. Annak az első 80 évnek a nyomai mind a mai napig föllelhetők mindkét gyülekezet életében.

Blatniczky János cinkotai evangélikus lelkész

GYÜLEKEZETI HÍREK

- Hosszú évek várakozása után végre január - februárban sikerült szebbé varázsolni gyülekezeti házunk belsejét.
- Március 15. emlékére rendbe hozattuk gyülekezetünk volt lelkészének templomunk falán lévő emléktábláját és falba helyezett sírkövét, amelyet a március 14-i istentisztelet után megkoszorúztunk. Ismertettük a forradalmár lelkész életművét a helyi rádióban március 15-én. A Melczer Jánosról életútjáról ebben a számunkban tudósítunk.
- Helyreállítottuk a templom falán látható két domborművet, amelyek közül az egyik a Rákoskeresztúri Egyházközség 1945 tavaszán lebontott templomát, a másik annak belsejét ábrázolja. Sokan élnek még olyanok, akiket a lerombolt templomban kereszteltek, eskettek.
- Reméljük, mire ezek a sorok az olvasók kezébe kerülnek, befejezzük a Rákoshegyi Templom tetőszerkezetének felújítását. A templom idén hatvan éves. Visszaemlékezés a templom szenteléséről ebben a számban olvasható.
- Az új összetételű Evangélikus Egyházi Zsinat megkezdte munkáját.

A RÁKOSKERESZTÚRI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG A SZÁMOK TÜKRÉBEN (1998)

		ffi	nő	
Keresztelő	5 felnőtt	19	22	46
Konfirmáció	5 felnőtt	10	14	29
Esküvő		4 tiszta	11 vegyes	15
Temetés*		43	52	95

60 éven aluli: 16 ebből 1 gyerek (9 éves baleset) 3 öngyilkos

*koporsós 49 urnás 42 szóró 4

1998 november 17 - 1999 április 15.

AKIK MEGÉRKEZTEK:

Benedek Kinga, Sallai Dorottya Anna, Németh Zsófia

AKIK BIZONYSÁGOT TETTEK. 1998-BAN KONFIRMÁLTAK:

Gecse György, Hangai Attila, Hetzl Kristóf, Jancsó Roland, Mészáros Tibor, Miklya Zoltán, Sutya Nándor, Szabó Dávid, Szanyi Ádám, Balázs Enikő, Gyurcsánszky Barbara, Hangai Katalin, Hubik Klaudia, Lay Márta, Oravecz Éva

AKIK HÁZASSÁGUKRA ISTEN ÁLDÁSÁT KÉRTÉK:

Molnár Gábor - Kiss Tünde, ifj. Sziklai István - Grzybovszky Dóra

AKIK URUKHOZ TÉRTEK:

Bódis Istvánné Blahó Mária 75, Buni Józsefné Szalados Judit 72, Fekete Istvánné Gubek Mária 85, Giczi Zoltán 63, Kiss Mihály 53, Majer József 83, Marschalkó Zoltánné Sáfár Hilda 76, Miskolczy Ferenc 79, Paulek Károly 69, Plávics Sándor 72, Pupek István 51, Szenyán Istvánné Altziebler Margit 63, Szőke Józsefné Lesch Vilma 89, Szokol Ferenc 72, Tomasovszky Mihályné Boda Julianna 75, Turcsán Mihályné Turcsán Katalin 93, Turcsán Mihályné Fauszt Katalin 83, Turcsán Pálné Harányi Mária 87, Turcsányi Józsefné Laczkó Anna 72, Wittmann Illésné Oláh Julianna 74

Gyülekezeti terjesztésben és használatra

Szerkeszti: dr. Léránt István felügyelő

✉:Budapest, Bakancsos utca 2. H-1173. ☎: (06-1) 256-4224

Internet változat: <http://www.lutheran.hu/rakoskeresztur> címen található